

Årsberetning 2005 fra Dartmouth Yacht Club, Canoe Section

Tim Padfield

Året begyndte, som sædvanligt, med en styrt i det kolde vand fra broen udenfor sejlklubbens hus. Billedet viser sektionsleder Tim Freeman på vej ned til det lave vand (tidevandet har en 4m cyklus). Redningsdamen holder vagt. Man skal understrege at en sådan flyvetur ikke skal gøres på egen hånd. Der kræves et rigtig stærk skub ud fra broen.

Vi paddler rundt om Dartmouth fæstningen til en lille vig hvor vi øver os i redningsteknikker. Billedet til højre viser hvordan vi kommer i land efter at fire kayakker er blevet tabt, kun to tilbage.

Det farligste, i forhold til Øresundets rolige bølger, er at trænge igennem brændingen på sandstrandene som vender mod sydvest. Her ses de overlevende på Bantham strand efter en aftensøvelse. Forfatteren, til højre, er gansk udmættet, efter flere ufrivillige rulletur i brændingen, hvor fra man skal i land til at tømme båden, så en lang tur ud til der hvor bølgerne bryder, som kan være 300 meter.

Den anden fare er klippekysten. Her ses resterne af et skib som forliste for tyve år siden. Andetsteds er en traktor som kørte for tæt ved skråningen, og et kryds nedgravet i en lodret klippe lige over vandet minder til en arkitekt som faldte ned cirka 1886. Sine sidste ord: "I'm alright!"

Kysten vest fra Brixham er sparsomt befolket, stejl og dramatisk, med relativt få sandstrande. I grotterne ligger sælmoderne og kalder til deres unge, en melankolsk sang som blandes med den hule resonans fra bølgerne brydende inderst i grotten. En uforglemmelig lyd.

Vi har nogle få sikre havne fra vestvinden, for eksempel en lille kalkstens ø ude fra Berry Head, hvor der er et gansk lille beskyttet flad sted hvor vi kan trække bådene i land og hvile os.

Vores største eventyr i år var en 80km togt fra Dartmouth til Looe, over Plymouth. En rekognoscering til fods langs "The South West Coast Path" (som er mere udmættende per km end at paddle) overbeviste mig at min kære Klepper ville risikere alvorlige skader på stenene. Jeg købte en polyetylen Necky Manitou, som er en havkayak i mindre format (3.7m), let nok til at jeg kan hæve den op på biltoppen. Jeg er meget glad for båden (til venstre). Den er overraskende stabil og retningsstabil og kan lige holde grej nok til en kort campingtur.

Vi sovde på strandet, helst på grus, fordi den har mindre tendens end sand til at komme i mad og tøj. Teltet skal være af den moderne type med fjedrede pæler som holder teltet i facon uden reb og pløkker. Et af vores telte måtte støttes ved at grave to pagajer ned som anker til rebene. Vores bedste lejreplads var lige syd for Torcross. Ejeren faredede hidsigt for at smide os ud. Vi svarede at vi ville rense hans strand for affald (som vi altid gøre), så inviterede ham os til morgenmad og sagde at vi ville altid være velkommen, bare vi ringer i forvejen. England er fyldt med skilte. "Keep Out" "Private Property" "Trespassers will be prosecuted". Det er en triste oplevelse til en som er blevet vant til skandinavisk forhold.

Vi spiste på strandet, eller, som ses til højre, i en fornem klassisk slotshave (Mount Edgcumbe, lige over Tamarfloden fra Plymouth). Vi kunne ikke altid finde et passende strand til overnatning, så engang måtte "kommando camp" ved at vente til skumringen inden vi sat teltene op godt skygget af træer.

Det eneste farvand vi måtte krydse var indsejlingen til Plymouth. De store skibe var intet problem, nemt at se i det fjerne. Men de mindre motorbåde er noget andet. Vi måtte bruge den maritime radio vi havde med til at bremse en motorbåd som var ved at vælte os i et kollosalt kølvand. Den eneste gang jeg måtte bruge en high brace. Vi brugte radioen også til at advare kystvagten når vi var på vej over en sejltrede.

På billedet til venstre venter vi på færgen lige under molen midt i Plymouth Sound. Vi kontaktede kystvagten i Brixham også når vi sejlede rund om nogle udsatte pynt, som Start point (til højre) hvor tidevandet danner store bølger og kører hurtigere end en kayak kan skubbes. Start Point kun kan passeres når tidevandet er slap, så rejsen skal planlægges nøje.

Kysten vest fra Plymouth er barsk og mennesketom i lange strækninger, dog er Whitsand Bay populære blandt dykkere, fordi vandet er klar og der er både sand og mange store klipper som giver et varierende undervands terræn. Det var midt i Whitsand Bay at vi blev truet af lynvejr. Gansk surrealistisk blafrede en flag fra stenene på den øde klippekyst: CAFE. Men det var en lokkende sang. Bølgerne var høje og en af os væltede i brændingen og stødte skulderen hårdt, heldigvis på sand. Cafeen var drevet af en idealister som foventede at våddragt beklædte turister vil valfarte til sin cafe. Vi var de eneste gæster den dag, men maden var forbløffende god.

Vi ankom til Looe i skumringen og stigende bølger, så har jeg ingen billeder, var bang for at vælte hvis jeg ikke greb pagajen i begge hænder. Klepperen er suveræn som foto trefod, men det var kun min anden tur med Manitou'en, så var jeg ikke helt sikker i sædet. I januar har vi bestilt svømmehallen, så kan jeg undersøge grænsene i bedre sikkerhed, og varmere vand.

Nu er det vintersæsonens tur til Dartflodens brusende hvide vand, styrtende ned fra Dartmoors vandmættede hede. I tre tur har jeg mistet kontakt med båden to gange, stødt ind i utallige sten og har måttet en halv kilometers vandretur tilbage over brinkens mosklædte trærodder, søgende efter den tabte pagaj, som jeg fandt en meter under vandet, trykt fast mellem to sten. Helt ærligt, tror jeg det er ikke en fornuftig sport for en otteogtresårig. Nu at jeg har en båd som ikke behoves at tørre af efter hver tur, vil jeg vinterro på Dartmundingens flade vand.

Tim Padfield, Harbertonford 2005-12-18